

en Overgangsbestemmelse, og den er ganske nødvendig. Den anden Bestemmelse i Paragraffen, om de 5 Aar, gælder kun, hvor de stedlige Forhold gør det ønskeligt, altsaa rene Undtagelsestilfælde; og det vil ikke blive noget almindeligt, at man kræver, at Lærerne skal forpligte sig for 5 Aar. Endelig staar der i sidste Stykke, at Kirkeministeren kan fritage Læreren for dette Hverv.

Til den sidste ærede Taler skal jeg sige, at naar Forholdet i Sønderjylland er det, at Sognepræstekaldene ejer Jorderne, og man vil slaa fast i Lovgivningen, at det skal forblive saaledes, kan man ikke paabyde, at en Overinstans skal fastsætte Prisen, hvis Parterne ikke selv kan blive enige derom; thi det vilde være et Indgreb i Ejendomsretten, den Ejendomsret, som man netop vil anerkende, at de har. Og det bør vi anerkende; de har nu i Aarhundreder under forskelligt Styre holdt fast paa det, og det kan jeg i alt Fald ikke gaa med til at ændre. Men med Hensyn til den faktiske Udførelse tvivler jeg ikke om, at den Stemning, som vist er til Stede dernede blandt Landarbejdere og Husmænd, for at faa Præstegaardene udstykket, ogsaa vil have Indflydelse paa Menighedsrepræsentationerne, saa at de ikke rent pro forma kræver en Betaling for Jorden, som er helt umulig, blot for at beholde den.

Dahl: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte sin Forbavelse over, at jeg ikke vilde stemme for disse Lovforslag, naar jeg dog indrømmede, at der var nogen frikirkelig Opløsning af Folkekirken i dem. Dertil vil jeg svare, at jeg holder paa dette: Frikirke for sig og Folkekirke for sig. Jeg ønsker at faa en Adskillelse af Folkekirken og Staten ved, at man indfører en Frikirke herhjemme. Det er noget andet end det, der fremkommer ved dette Forslag, hvorved man søger at faa frikirkelige Tendenser indpodet i Folkekirken. Det kan kun føre til Bitterhed og Strid og til sidst til Folkekirkens Sprængning paa en Maade, paa hvilken jeg ikke ønsker, den skal sprænges, hverken for Kirkens eller for Statens Skyld.

I Anledning af den højtærede Kirke-ministers Svar paa mit Spørgsmaal om kollektive Anmeldelser — at dette: „Undertegnede ønsker sig tilmeldt til den kirkelige Valgliste“ nok kunde være almindeligt, men derimod ikke det andet; det skulde være personligt, — vil jeg dog spørge: Er det ikke nok, naar det personlige lægger sig for Dagen deri, at man skriver sit Navn?

Det er dog dette, der er Udtryk for det personlige; alt det andet maa kunne skrives paa et Kontor.

Holdgaard: Jeg kan ikke indrømme den højtærede Kirkeminister, at man frariver dem deres Ejendomme dernede, fordi man forlanger indsat i Loven, at Jorden skal udstykket til en rimelig Pris. For øvrigt var det samme Spørgsmaal fremme, den Gang vi vedtog Loven om Præstegaardsjorders Udstykning. Da hævdede der sig ogsaa Røster for, at Staten ikke kunde tage Præstegaardsjorderne, da de var Menighedens. Men alligevel vedtog Rigsdagen en Lov, hvorefter de blev udstykket.

Dahl: Den højtærede Kirkeminister oplyser mig om, at det, som vedkommende selv skal skrive, er ikke blot Navnet, men ogsaa Datoen. Naar Underskrivningen nu sker paa en og samme Dato, og denne Dato skal gentages maaske 20 Gange, synes det mig rimeligt, at det almindelige dateres, og at de, der ønsker det, saa underskriver med Navn.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Inger Gautier Schmit: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1727).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.